

STORMEN OCH BARNEN PÅ BRYGGAN

När de kom tillbaka till flotten förklarade Elliot att han skulle fortsätta på egen hand.

– Det har varit en fantastisk upplevelse att få åka med er, men nu ska jag vika av in mot skogen. Nästa djurmöte är viktigt och jag måste vara på plats i god tid, sa han och lufsade in bland träden.

Molnen på himlen hade under dagen blivit ännu mörkare och det började blåsa ordentligt när de åter klev ombord. Vinden tog tag i det gamla filtseglet och nu blev det fart på flotten. Den forsade fram och vågorna slog in över däck. Så började det regna.

Alla gick in i stugan utom Bäverfantomen som stod kvar och styrde. För honom gjorde det inget att det regnade. Han var ju lika van att vara över som under vattnet. Så lite regn var bara härligt. Det enda problemet för honom var att han såg så dåligt – och regnet gjorde det inte lättare.

Han gnuggade sig i ögonen och spände upp dem så mycket han kunde för att se bättre, men det hjälpte inte.

Flotten gick snabbare och snabbare och till slut kände Bäverfantomen att han nog behövde hjälp att hålla utkik. Han ropade på Albert som genast kom ut.

– Du måste hjälpa mig att hålla utkik. Sikten är dålig.

Mer hann han inte säga förrän flotten slog i någonting och ställde sig på tvären. Det forsade vatten upp över däck och in i stugan. Alla kom utrusande och undrade vad som stod på.

Flotten hade fastnat mellan två stora stenar och vattnet tryckte på så de varken kom fram eller tillbaka.

Stockarna började röra på sig och det var risk för att hela flotten skulle falla isär.

Timidus sprang fram och tillbaka och var väldigt förvirrad.

– Nu går vi under. Hjälp! Nu går vi under.

– Det går över, sa Albert och försökte lugna honom.

– Nej, under.

– Nej, det går över.

Bäverfantomen var den som tog det lugnast. Han sa till alla att kliva iland innan det var för sent. Så dök han ner under flotten och undersökte hur det såg ut.

Efter ett tag kom han upp.

– Två stockar har lossnat och så sitter flotten fast ordentligt. Vi får vänta tills stormen har lagt sig.

Alla samlades nu under en gran där de fick skydd mot regnet och där det inte blåste lika mycket. Stämningen var inte på topp. Det här hade de inte räknat med. Canis var dessutom orolig för flotten. Den hade ju gått i arv. Skulle detta vara slutet för hans flytande stuga och var skulle de nu samlas för att göra tidningen?

Bäverfantomen såg att Canis var ledsen och lovade att hjälpa till att laga den när allt lugnat ner sig. Nu var det bara att vänta tills ovädret var över.

Rappa och Albert hade åkt med på resan för att hitta trollkarlen. Nu var det dags att dra vidare.

Rappa förklarade hur svårt det var att ta farväl av så goda vänner. Albert tackade också för att han fick vara med i gänget. Han var övertygad om att han förmodligen var den enda människa i hela världen som fått uppleva något liknande.

Sedan utbröt det stora kramkalaset och man lovade varandra att hålla kontakten. Albert skulle dessutom jobba vidare med miljöfrågan som han hade lovat Elliot.

– Vi ses nästa år på djurmötet. Ha det så bra till dess, ropade Canis och så vinkade alla farväl.

Nu begav sig Albert och Rappa vidare i regnet. De gick tysta och följde strandkanten i riktning mot Grynstad.

Stenar och grenar var hala så de fick verkligen gå försiktigt. Regnet fortsatte att ösa ner och mer blöta än de var gick inte att bli. Något skydd hittade de inte heller.

Plötsligt stannade Rappa. Hennes mycket känsliga nos hade upptäckt en doft. Långsamt fortsatte hon – ett steg i taget.

– Vad är det? viskade Albert.

– Det doftar liten människa, sa hon bestämt.

– Vadå, liten människa? Hur kan du veta att det är en liten människa?

– Det är småbarn, förklarade Rappa. Det är en helt annan doft. Det är enkelt.

Och mycket riktigt. Där på en brygga längre fram lekte två barn i regnet. Det var en pojke och en flicka och de kunde inte ha varit mer än tre eller fyra år.

De förstod nog inte hur farligt det var att leka så nära vattnet. Genom regnet kunde de se deras gula regnkläder lysa och höra deras glada skratt.

– Det här ser inte bra ut, sa Rappa. Vad som helst kan ju hända.

I samma stund hördes ett skrik och ett plask från bryggan. Pojken hade trillat i vattnet.

Albert och Rappa tittade på varandra. Sedan rusade de fram mot bryggan. Ja, Rappa nästan flög fram.

På några sekunder var hon framme vid bryggan och slängde sig i vattnet. Albert ropade på hjälp och höll i den lilla flickan. Medan Rappa kämpade med pojken i vattnet kom barnens föräldrar springande.

– Vad är det som har hänt? ropade mamman medan pappan hoppade i vattnet.

Nu hade Rappa redan dragit in pojken till stranden och pappan hjälpte till den sista biten. Han kramade om sin lille son som grät och hostade vatten.

– Jag ringer efter en ambulans, ropade mamman och försvann upp till deras hus som låg en bit upp i backen.

Under tiden höll pappan om sin son och tröstade honom.

– Så ja, Lucas. Det kommer att bli bra, sa han och strök honom över pannan.

Så vände han sig till Albert.

– Är det du som knuffat i honom i vattnet? sa han ilsket.

– Nej, verkligen inte, svarade Albert som blev lite rädd.

– Vad gör du här då?

– Vi är på väg till Grynstad och kom just förbi när vi såg hur han föll i vattnet.

– Jaså, sa pappan kort. Men han var inte arg på riktigt. Han var bara rädd.

Efter ett tag släppte den värsta chocken och pappan började gråta.

Han höll om sitt lilla barn och gick tillbaka upp mot huset.

Albert och Rappa stod kvar och visste inte vad de skulle göra. Så vände sig pappan om efter att han kommit halvvägs upp i backen.

– Du kan väl komma med upp till huset. Ta med dig hunden också, sa han och fortsatte gå.

Uppe vid huset hade de lagt Lucas på en säng. Han hade fått torra kläder och såg lite piggare ut. Hostan hade nästan upphört men han frös och skakade

fortfarande.

– Du får förlåta mig om jag lät lite arg där nere vid bryggan. Jag visste ju inte vad jag skulle tro.

– Det är ingen fara. Det gick ju bra trots allt, svarade Abert.

– Så måste jag tacka dig. Hade inte du och din hund varit där vet vi inte vad som hade hänt.

– Tacka inte mig – tacka Rappa. Det var ju hon som räddade Lucas.

– Ja, det må jag säga. Vilken fantastisk hund du har, sa mamman och klappade Rappa på huvudet.

– Ja, hon är speciell, sa Albert och blinkade åt Rappa. Rappa sa bara ”Hmm”.

På avstånd kunde man nu höra ambulansens sirener. Tutandet kom närmare och närmare och snart knackade det på dörren. Med i ambulansen fanns en sjuksköterska som undersökte Lucas.

Hon förklarade att Lucas hade klarat sig helt utan skador och att han inte behövde följa med till sjukhuset.

Lucas föräldrar blev lättade och berättade att det var Rappa som hade räddat Lucas.

Just som ambulansen skulle åka iväg kom Albert på att de kanske skulle kunna få skjuts till sjukhuset.

– Ursäkta. Är det så att ni ska till Pinnemo sjukhus i Grynstad?

– Jo, det stämmer, svarade sjuksköterskan.

– Vi ska också dit. Skulle vi möjligen få åka med?

Egentligen får man inte ta med passagerare i en ambulans, men eftersom Albert och Rappa hade räddat livet på Lucas kunde sjuksköterskan inte säga nej.

– Självklart får ni åka med. Ni är ju hjältar, sa hon och öppnade baddörren och släppte in Albert och Rappa.

Det var spännande för det var första gången de åkt ambulans.

Genom ett fönster kunde de se hur sjuksköterskan talade i sin mobiltelefon. Det var väl inget märkvärdigt med det men det visade sig att hon ringde till två tidningar, en radiostation och till lokal-TV.

När ambulansen svängde upp framför sjukhuset hade det redan samlats flera journalister som ville ta bilder och intervjua Albert.

– Har du lärt hunden att rädda människor?

– Hur kom det sig att ni var vid den där bryggan?

– Vad heter hunden?

- Vad är det för ras?
- Varifrån kommer ni?
- Vilken är din favoritfärg?

Frågorna haglade över Albert och han svarade så gott han kunde.

Fler och fler människor samlades och nu spreds ryktet om ”Superhunden” som räddat livet på ett barn.

Albert blev också intervjuad av TV. Det kändes konstigt. Det var ju Rappa som var hjälten. Men Albert fick inte avslöja att Rappa var en ovanligt ovanlig hund och framför allt inte att hon kunde tala.

Nu tyckte Rappa att det fick räcka med frågor. Hon ville in på sjukhuset för att leta efter trollkarlen.

Hon drog Albert i byxbenet som genast förstod vad hon ville.

– Vi måste gå nu, sa han till alla journalister och så trängde de sig igenom folkmassan in till sjukhuset.

Albert gick fram till en kvinna med vit rock och frågade om hon kände till om någon trollkarl blivit inlagd på sjukhuset. Det visste hon inte men lovade att höra efter om någon annan

hade information. Hon bad Albert och Rappa att sitta ner och vänta i sjukhusets café.

Ryktet om superhunden och Albert hade spridits fort och inne på caféet visste man vilka de var. Därför skulle de få något att äta.

– Tyvärr har vi ingen hundmat men det kanske går bra med smörgås? sa cafétanten och tittade på Rappa.

– Absolut – smörgås blir perfekt, sa Albert.

När cafétanten kom in med smörgåsarna hoppade Rappa upp på stolen och satte sig till rätta för att börja äta.

– Rappa, viskade Albert. Du kan inte sitta vid matbordet. Har du glömt bort att du är hund?

Rappa insåg att det nog inte var så lämpligt och dessutom hade de hållt upp mjölk i en skål och ställt på golvet.

När de hade ätit färdigt kom kvinnan med vita rocken tillbaka.

– Vi hade faktiskt haft en gammal man här som påstod att han var trollkarl.

Han var väldigt sjuk men nu har han blivit frisk och lämnat sjukhuset.

– Vet ni var han finns nu? frågade Albert.

– Nej, tyvärr vet vi inte det. Han lämnade ingen adress och inget telefonnummer. Jag är hemskt ledsen.

Albert kunde se hur besviken Rappa blev. Hela denna långa resa utan att hitta trollkarlen.

– Vi får inte ge upp, sa Albert. En vacker dag kommer vi att hitta honom.